

Biserica - ceremonii și ritualuri

Bine te-am găsit dragă cititorule! În studiul din această săptămână vom vedea care este rolul ceremoniilor în viața bisericii. Noi nu credem că ceremoniile ar avea o putere în sine, în concordanță cu învățăturile biblice ele sunt un simbol al credinței. Însă exista biserici creștine care cred că ceremoniile ar avea o putere intrinsecă și sunt conduse de un har salvator, au o origine stranie.

Biserica primară numea aceste ceremonii: taine, cuvânt care are origine în grecescul *mysterion*, iar în țările unde predomina limba latină, cuvântul folosit pentru a descrie ceremoniile era: *sacramentum* (*sacrament*). În vechime acest cuvânt era folosit pentru a descrie jurământul pe care îl rosteau soldații romani prin care aceștia își declarau supunerea față de ordinele comandantului. În biserica primară se folosea acest cuvânt doar pentru a se referi la ceremoniile care se oficiau ca un simbol. De exemplu Sfânta Cină era simbolul sacrificiului lui Isus Hristos. Pâinea și vinul erau simbolurile trupului și sângelui Mântuitorului, nu erau trupul și sângele propriu zis ci doar un simbol.

Cu toate acestea, de-a lungul timpului biserica creștină a început să acorde o putere în sine acestor simboluri. Consiliul de la Trento a definit aceste sacramente ca datatoare de har salvator. Însă în perioada Reformei, reformatorii s-au întors la Biblie, astfel lăsând deoparte cuvântul *sacrament* și folosind cuvântul *rânduială*, pentru că în realitate Isus aceasta lăsase bisericii Sale, niste rânduieli. Noi ca biserică nu credem că aceste ceremonii ar avea vreo putere în sine, ci credem ca ele descoperă loialitatea noastră față de Hristos și sunt doar niște simboluri ale credinței noastre.

Rânduiala sau ceremonia botezului, a actului umilintei și al împărtășirii cu simbolurile sfinte toate sunt biblice. Au fost stabilite de Însuși Domnul Hristos. În **Matei 28:18,19** găsim rânduiala botezului: „*Isus s-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: <<Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh>>.*” Aici îndemnul este să mergem și să botezăm.

În **Ioan 13:14, 15** găsim rânduiala actului umilinței: „Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o plidă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. ” În acest pasaj îndemnul este ca și noi să facem cum a făcut El.

Iar în **1Corinteni 11:23-25** Pavel amintește bisericii rânduiala Sintei Cine: „Căci am primit de la Dumnezeu ce v-am învățat; și anume, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: <<Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.>> Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis:<<Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.>> ” Îndemnul de acesta dată este să facem lucrurile acestea spre pomenirea Sa.

De aceea, draga cititorule, aceste ceremonii nu sunt alternative omenești, credinciosul nu poate folosi propriul criteriu pentru a spune dacă sunt valide sau nu, pentru că aceste ceremonii chiar dacă nu au o putere în sine sunt rânduiele, ordine pe care trebuie să le ascultăm ca simbol al credinței noastre în Hristos.

Aceste ordine sunt importante și nu le putem atribui vreunui efect sau putere salvatoare, pentru că salvarea o avem doar prin sacrificiul lui Hristos de pe crucea Calvarului, acest lucru trebuie să fie bine întipărit în mințile noastre.

Trebuie să mai adaug, în această primă parte a studiului, că aceste rânduiele și ceremonii se găsesc pe terenul marelui lupte. În ce fel? Atunci când li se atribuie puteri acestor ceremonii, puteri care nu există pentru rânduiele, dezviem atenția ființei umane către simbol și nu către Domnul Isus Hristos. La fel s-a întâmplat poporului Israel din Vechiul Testament.

Sacrificarea mieilor, din vechime, era doar un simbol al Mielului lui Dumnezeu ce avea să șteargă păcatele omenirii. Dar când Domnul Cristos a venit, a venit la ai săi dar ai săi nu l-au cunoscut, pentru că erau mai mult preocupați de simbol decât de aevăratul Miel, Isus Hristos. În acest pericol se poate găsi și biserica creștina din zilele noastre!

În partea a doua a acestui studiu vom analiza simbolul botezului. Pentru aceasta ne vom aminti momentul botezului lui Isus.

Isus nu avea nevoie să fie botezat pentru că El nu păcătuisese, nu avea necesitatea de a se naște din nou pentru că era Dumnezeu, dar venind în această lume a luat locul omenirii. De aceea botezul Său nu a fost făcut pentru El ci pentru noi.

O să încerc să mă explic mai bine. Atunci când a ieșit din apă, spune Luca, Isus S-a rugat. Ce a spus în rugăciunea Sa? Biblia nu ne spune acest lucru, însă știm ce a spus Tatăl

din ceruri **Luca 3:22**: „...și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: <<Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!>>” Cu alte cuvinte imi găsesc placerea în ceea ce ai făcut, sunt de acord cu ceea ce faci, aprob și accept lucrul acesta.

Și ce accepta Dumnezeu Tatăl? Ca Fiul să Se așeze în locul ființei umane, Sa-și asume vinovăția ființei umane, să fie botezat ca oricare alt păcătos chiar dacă nu era un păcătos. Iar Tatăl aproba lucrul acesta.

Să urmărim **Romani 6:3,4** „Nu știți că totți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos, a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” În lumina celor scrise de Pavel ținta morții Domnului Hristos nu era doar să ne salveze din păcat ci să ne și facă fapte noi. În momentul convertirii devenim fapte noi iar pe parcursul vieții de creștin învățăm să trăim stilul de viață al unei fapte noi. Dar pentru ca aceasta să fie o realitate în viața ta nu este suficient doar să crezi că Isus a murit pentru tine, crezul tău trebuie să fie unul practic, trebuie să te îndepartezi de simpla teorie, pentru că Iacov afirmă că până și demonii cred și se înfioara iar ele nu sunt fapte noi. În acest punct intră botezul. Pentru că botezându-te accepti practic și public moartea și învierea lui Hristos ca și cum ar fii moartea și învierea ta. La botez te unești cu Hristos noii unamități instituită de El. Ești o creatura noua, te unești cu ceilalți creștini în lucrarea bisericii care este simbolizată prin trupul lui Hristos.

III. A treia parte a studiului nostru tratează tema actului umilinței. Unii numesc acest act și spălarea picioarelor. De ce este un act al umilinței? Pentru ca în mod simbolic, credinciosul, renunța la sine în genunchind pentru a spăla picioarele fratelui său. Isus, Fiul lui Dumnezeu, El Însuși Dumnezeu, nu doar a luat chip de om, nu a luat doar chipul unei ființe omenesti deteriorată de păcat timp de 4000 de ani, ci s-a umilit într-atât că a în genunchiat și a spălat picioarele unor oameni care după câteva ore urmau să-l trădeze și să-l abandoneze. După aceea le spune: „Pentru că Eu v-am dat o plidă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.”

Acest concept ne îndeamnă să nu căutam prietenul cel mai bun din biserică pentru a-i spăla picioarele ci mai degrabă o persoană cu care ai avut vreo problemă. Asta nu în seamna în mod necesar că atunci când cauți o persoană pentru a face spălarea picioarelor, trebuie să fii avut ceva probleme cu ea, însă în mod normal actul umilinței înseamnă că ma umilesc înaintea unei persoane, recunoscând că sunt servul ei. Acel spirit

de umilință care a luat în stăpânire inima Domnului Isus ar trebui să se reflecte în viața noastră de o formă sau alta.

O altă ceremonie, asupra căreia ne vom opri, este Sfânta Cină. Însuși Domnul Hristos a instituit aceasta ceremonie ca o substituție a Paștelui. Trebuie să menționăm că Paștele în vechime era o comemorare a eliberării din sclavia egipteană. Dar mai apoi a fost ca un anunț al lucrării de înlocuire a lui Hristos vărsându-și sângele pentru omenirea întreaga. Ne aducem aminte când a fost instituită sărbătoarea Paștelui? În noaptea în care îngerul distrugător a luat viața tuturor întâilor născuți egipteni. Atunci a venit ordinul din partea lui Dumnezeu ca acei care vor să fie salvați de aceasta nenorocire, trebuiau să sacrifice un miel și să stropească ușorii casei cu sângele aceluia miel. Astfel aveau să se distingă de celelalte case și să fie salvați. Acesta era un simbol a ceea ce Isus urma să facă pentru ființa umană. Domnul a fost sacrificat pe crucea Calvarului și toți care acceptă acest sacrificiu sunt liberi de moarte, care este plata păcatului. Atunci împărțirea cu pâinea și mustul nu este altceva decât exprimarea credinței noastre în acel sacrificiu, este ca și cum am stropii ușorii inimii noastre cu sângele protector al lui Isus Hristos.

Dar mai există încă ceva, despre care vom vorbi în partea a cincea a studiului nostru. **1Corinteni 11:26** „*Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.*” Cu aceste cuvinte, apostolul Pavel, relaționează sacrificiul Domnului Hristos cu a doua Sa venire. De ce face acest lucru? Lasă-mă să-ți pun o întrebare: Ce ți-ar folosi salvarea din păcat dacă ai continua să trăiești pentru totdeauna în această lume păcătoasă? Pierzând pe cei ce-i iubești, suferind nedreptățile specifice acestei lumi, victima violenței, trădării și a singurătății? Nu, bineînțeles că nu! Salvarea, draga cititorule, va avea sens pe deplin atunci când Isus se va întoarce și va pune punct istoriei păcatului, atunci cu siguranță păcatul nu se va mai ridica a doua oară.

Nu va mai trebui să plângi pentru că un copil ți-a fost smuls din brațe de către moarte, nimeni nu te va mai face să te simți inferior, nu va mai exista nici lupta teribilă cu sinele pentru că ce e trecător se va duce iar ce este veșnic va dura veșnic și în sfârșit vei ajunge în casa ta din ceruri. Dar până atunci rânduielile Domnului Isus te vor ajuta să păstrezi vie credința în minunata Sa lucrare. În **Marcu 14:25** avem o făgăduință frumoasă: „*Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu.*” Ce minunat! Suntem destul de aproape de ziua când vom sărbători în ceruri împreună cu Isus, salvarea noastră finală. Te întreb: Vrei să te pregătești pentru ziua aceea?

Oh, pastore, sunt atât de departe de Dumnezeu! Și care este problema? Brațele lui Isus încă sunt deschise. Oh, pastore, inima mea este rănită și plină de amărăciune. Care este problema? Domnul Hristos exact pentru asta a venit pe pământ, pentru a dezrădăcina amărăciunea din suflete. Dar pastore, nu pot! Stiu că nu pot, de aceea trebuie să îngenunchez înaintea Lui și să spui: Doamne eu nu pot! Pentru ca harul salvator al lui Isus să poată face lucrarea pe care tu nu o poți face. Apoi ne vom vedea într-o zi victorioși în ceruri împărtășindu-ne cu pâinea și mustul pentru a ne amintii, acolo sus, pentru totdeauna ceea ce a făcut Isus pentru noi pe pământ. Dumnezeu să te binecuvinteze!